

Zniesienie Ministerstwa Aprowizacji.

Postawione w stan likwidacji ustawą z dn. 7-VII 1921 r. (Dz. Ust. R.P. № 63 poz. 389) Ministerstwo Aprowizacji przestało istnieć na zasadzie ustawy z dn. 17-XII 1921 r. (Dz. Ust. R.P. № 106 z dn. 30-XII 1921 r. poz. 774). Ustawowo określone uprawnienia Ministra Aprowizacji, jako władzy administracyjnej, przeszły z dn. 1 stycznia 1922 r. na Ministra Spraw Wewnętrznych. Ustawa niniejsza, której wykonanie powierzono Prezydentowi Ministrów, weszła w życie z dniem 1 stycznia 1922 r.

Na zasadzie zaś art. 2 i 7 ustawy z dn. 7-VII 1921 r. o zniesieniu ograniczeń w zakresie obrotu ziemiołódami, oraz o postawieniu Ministerstwa Aprowizacji w stan likwidacji (Dz. U. R. P. № 63 poz. 389), zarządził Minister Aprowizacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu, rozporządzeniem z dn. 21-XII 1921 r. (vide Dz. Ust. R. P. № 106 z dn. 30-XII 1921 r. poz. 774), że podległe Ministrowi Aprowizacji urzędy państwowe, urząd zakupu pierwszej potrzeby, państwowy urząd zbożowy, państwowy urząd ziemniaczany, urząd zaopatrywania urzędników państwowych, oraz wszelkie inne agendy aprowizacyjne — przechodzą w stan likwidacji.

Przeprowadzenie i wykończenie likwidacji tych urzędów, oraz wszelkich pozostałych czynności finansowo-gospodarczych Ministerstwa Aprowizacji nie przekazanych Ministerstwu Spraw Wewn. objął z dniem 1 stycznia 1922 r. Minister Skarbu, który wyznaczył likwidatora.

Wycofanie starych i wypuszczenie nowych znaczków stemplowych.

W dniu 20 grudnia b. r. zostały puszczone w obieg nowe marki stemplowe wartości 1, 2, 3, 4, 5, 10, 20 i 50 mk., a w dniu 1 stycznia 1922 r. wartości 200 i 500 marek.

Wszystkie wymienione znaczki stemplowe mają wymiar 3,65x2 cm.

Marki stemplowe wartości 1, 2, 3, 4, 5, 10, 20 i 50 mk. p. przedstawiają rysunek w stylu renesansowym, otoczony ramką prostokątną szer. 0,5 mm. Pomiędzy ramką a rysunkiem widnieją wąski pasek biały; z zewnętrznej strony ramki znajduje się cienka, karbowana linia.

W środku tarczy umieszczony jest ustawowy Orzeł Biały (tarcza na markach stemplowych 50 mk. wartości posiada tło amarantowe).

Ornamentacja, otaczająca owal, składa się ze stylizowanych liści laurowych; w dolnej części marki widnieją równoległe poziome linie, pod którymi umieszczony jest napis „Opłata stemplowa”, nad owalem zaś napis „Marek” i po stronie lewej i prawej cyfry zależnie od wartości marki stemplowej.

Marki stemplowe poszczególnych wartości mają odmienne barwy, a mianowicie marki wartości 1 mk. brązową, 2 mk. — czerwoną, 3 mk. — niebieską, 4 mk. zieloną, 5 mk. — fioletową, 10 mk. — ceglastą, 20 mk. — winiową, 50 mk. — szarą.

Marka stemplowa, wartości 200-mk., przedstawia rysunek w stylu empire, otoczony ramką prostokątną, szer. 0,5 mm. Pomiędzy ramką a rysunkiem widnieją wąski pasek biały; z zewnętrznej strony ramki znajduje się cienka, równoległa linia. W środku tarczy owalnej na tle amarantowym, otoczonym stylizowanym wieńcem laurowym z przepięcionymi białymi wstęgami, umieszczony jest ustawowy Orzeł Biały. Od wieńca, ku zewnętrznej ramce prostokątnej, biega promienie faliste, związujące się ku środkowi. Nad Orłem na wstędze jasno-zielonej widnieje napis „Marek”, a po bokach „cyfry 200”, w dolnej części marki na tle równoległych poziomych linii znajduje się napis „dwieście marek”, poniżej zaś na tle ciemno-zielonym „Opłata stemplowa”. Całość marki utrzymana w kolorze zielonym.

Marka stemplowa, wartości 500 mk., przedstawia rysunek w stylu zakopiańskim, otoczony ramką prostokątną szer. 0,5 mm. Pomiędzy ramką a rysunkiem widnieją wąski pasek biały; z zewnętrznej strony ramki znajduje się cienka karbowana linia.

W środku tarczy na tle amarantowym, otoczonym ramką, składającą się z podwójnego rzędu szarej łuski, umieszczony jest ustawowy Orzeł Biały. Ramka ozdobiona jest wokół mniejszymi i większymi spiralami w stylu zakopiańskim. Z pod tarczy biega promienie proste, tworzące karbowaną, zamkniętą ramkę, obok zewnętrznej prostokątnej.

Nad tarczą po obu stronach widnieją cyfry „500”; pod tarczą w owalu poziomym, otoczonym spiralami, umieszczony jest napis „Pięćset marek”; w dolnej części marki na tle niebieskim, ujętym w spiralę, napis „Opłata stemplowa”.

Całość marki utrzymana w kolorze — szaro-niebieskim.

W dniu 31 grudnia 1921 r. wycofano z obiegu wszelkie znaczki stemplowe dawnych emisji, z wyjątkiem znaczków, określonych w obwieszczeniach z dnia 16 marca 1920 r. (Dz. Urz. Min. Sk. № 13 poz. 169, „Monitor Polski” Nr. 67 z dn. 22 marca 1920 r.) i z dn. 17 maja 1921 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 20, poz. 222, „Monitor Polski” Nr. 121 z dn. 1 czerwca 1921 r.).

Użycia wycofanych z obiegu znaczków po dniu wyżej wskazanym nie będzie uważane za dopełnienie ustawowego obowiązku uiszczenia opłat (należności) stemplowych i pociągnie za sobą dla płatników następstwa, przewidziane w odośnych przepisach o opłatach (należnościach) stemplowych.

Osoby, posiadające wycofane z obiegu znaczki stemplowe, opiewające na walutę koronową lub mar-

kową, mogą wymieniać je w kasach skarbowych (urzędach podatkowych) na ważne znaczki stemplowe, za zwrotem kosztów produkcji w wysokości 10 fenigów od sztuki.

Znaczki stemplowe, opiewające na walutę koronową, będą wymieniane na nowe znaczki w stosunku 100 k. = 70 mk. (ustawa z 15.1.20 r., Dz. Ust. R. P. Nr. 5, poz. 26).

Podanie w sprawie wymiany (wolne od opłaty stemplowej) należy złożyć najpóźniej do dnia 1 marca 1922 r., a to na obszarze b. zaboru rosyjskiego w urzędach sk. p. i o. s., a na obszarze b. zaboru austr. w dyrekcjach okrągu skarbowego.

Podania, złożone po terminie wyżej wymienionym, nie będą uwzględniane.

Powyższe zarządzenia obwieszcza Ministerstwo Skarbu w dniu 15. XII. 1921 r. ogłaszając je w „Monitorze Polskim” Nr. 290 z dn. 21. XII. 1921 r.

Wypuszczenie III serii biletów skarbowych.

Ustawą z dn. 17-XII 1921 r. upoważniono Ministra Skarbu do wypuszczenia III serii biletów skarbowych na ogólną sumę 30 miliardów marek polskich.

Terminy wypuszczenia i płatności biletów skarbowych serii III, sposób i warunki wypuszczenia ich w obieg, jak również wysokość oprocentowania, oraz tryb opłaty odsetek, ustalił Minister Skarbu, któremu powierzono równocześnie wykonanie niniejszej ustawy. (Vide Dz. Ust. R.P. № 106, z dn. 30-XII 1921 r. poz. 771).

Zmiany w kompetencji terytorjalnej niektórych urzędów ziemskich.

Na mocy art. 3 lit. f. i 21 ustawy z dnia 6-VII 1920 r. o organizacji urzędów ziemskich (Dz. Ust. R.P. № 70 z r. 1920 poz. 461) zniósł Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego rozporządzeniem z dn. 5-XII 1921 r. powiatowe urzędy ziemskie: w Radzyminie, Grodzisku, Sochaczewie, Słupcu, Włoszczowie, Brzezynie, Gostyninie, Sejnach, Kosowie, Nadwórnej, Kolbuszowie i Drohobyczu, włączając pow. radzyński do kompetencji pow. urz. ziemskiego w Warszawie; błoński (Grodzisk) do — w Skierniewicach; sochaczewski — w Łowiczu; słupecki — w Koninie; włoszczowski — w Kielcach; brzeziński — w Łodzi; gostyński — w Kutnie; sejneński — Suwałkach; kosowski i peczniński — w Kozłomiu; nadwornieński — w Stanisławowie; bohorodczanski — w Stanisławowie; kolbuszowski — w Rzeszowie; drohobycki — w Samborze.

Rozporządzenie niniejsze weszło w życie z dn. 1-I 1922 r. (Vide Dz. Ust. R.P. № 101 z dn. 17-XII 1921 r. poz. 731).

Rozciągnięcie mocy obowiązującej dekretu o miarach i ustaw sanitarnych na kresy.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 4-II 1921 r. o unormowaniu stanu prawno-politycznego na ziemiach przyłączonych do obszaru Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie podpisanej w Rydze dn. 12-X 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 16 poz. 93) rozciągnęła Rada Ministrów rozporządzeniem z dn. 17-XI 1921 r. na województwa nowogródzkie, wołyńskie i poleskie oraz powiaty białolecki, grodzieński i wołkowsky, województwa białostockiego moc obowiązującą dekretu o miarach z dn. 8. II 1919 r. (Dz. Pr. P.P. № 15 poz. 211), oraz wszelkich ustaw sanitarnych i z tą kwestją związanych rozporządzeń oraz dekretów obowiązujących na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Z tą chwilą straciły moc obowiązującą na powyższych terenach wszelkie rozporządzenia wydane poprzednio w tej mierze przez lokalne i tymczasowe władze administracyjne. (Vide Dz. Ust. R. P. № 100 poz. 716 i 720 z dn. 15-XII 1921 r.)

Wprowadzenie płatnych blankietów telegraficznych.

Na mocy art. 10 ustawy z dn. 27-V 1919 r. o państwowej wyłączności poczty telegrafu i telefonu (Dz. Pr. P.P. № 44 poz. 310) wprowadziło Ministerstwo Poczty i Telegrafów rozporządzeniem z dn. 26-X 1921 r. od dnia 1-I 1922 r. poczynsz, płatne blankiety telegraficzne do nadawania telegramów państwowych i prywatnych po cenie 5 marek za sztukę.

Począwszy od tego dnia pobiera się za każdy telegram państwowy i prywatny z wyjątkiem telegramów nadawanych na blankietach własnego nakładu i telegramów nadawanych na czerwonych blankietach, jako odpowiedź zapłaconą, prócz przypadającej należności telegraficznej także 5 mk. za blankiet. (vide Dz. Ust. R. P. № 106, z dn. 30-XII 1921 r. poz. 777).

Otwarcie ruchu osobowego na linii Kutno—Strzałków.

Na mocy dekretu z dn. 7-II 1919 r. o tymczasowym przekazaniu Ministrowi Komunikacji prawa wydawania przepisów o przewozie pasażerów, bagażu i towarów, oraz ustalania taryf przewoźniczych na kolejach polskich, otworzył Ministerstwo Kolei żelaznych, rozporządzeniem z dn. 27-X 1921 r., w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu — tymczasowy ruch osobowy na budującej się linii kolejowej Kutno—Strzałków, poczynsz od dnia 1-XI 1921 r.

Przewóz podróżnych odbywa się tylko w godzinach dziennych i wyłącznie pomiędzy następującymi stacjami, względnie przystankami: Kutno, Krzesie, Turzynie, Kłodawa, Barłogi, Koło, Kramsk, Patryków, Ko-

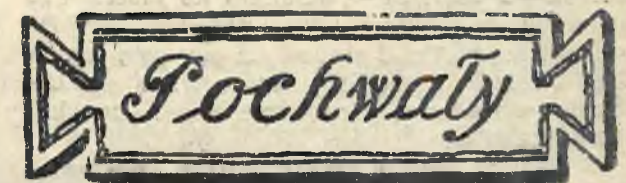
nin, Słpawie, Cienin, Słupce i Strzałków. Rodzaj oraz klasy wagonów, w których przewozi się podróżnych, kolej wyznacza w miarę możliwości i według swego uznania. Podróżni mogą zabierać z sobą do wagonów wyłącznie bagaż ręczny; innego bagażu do przewozu nie przyjmuje się. Za przewóz podróżnych pobiera się opłaty następujące: w kl. III po 4 mk., w kl. II po 8 mk. i w kl. I po 12 mk. od osoby i kilometra. Przepędające do pobrania należności oblicza się strafami po 10 km. licząc za pełne strefy.

Podróżny, który nie udowodni, że ma bilet ważny na przejazd, winien zapłacić poczwórną cenę biletu za przestrzeń przebyta, nie mniej jednak niż 400 marek. Jeśli zaś stacji wyjazdu nie można od razu i z całą pewnością ustalić — poczwórną cenę biletu za całą przestrzeń, jaką przebył pociąg.

Podróżny, który zajął miejsce w klasie wyższej, niż ta, do której uprawnia go bilet, winien wnieść poczwórną różnicę pomiędzy ceną należną a uiszczoną, nie mniej jednak niż 400 mk.

Ugli lub zniżki w opłatach za przejazd, obowiązujące na normalnotorowych kolejach państwowych nie są dopuszczone. Wyjątek stanowią przejazdy pracowników kolejowych i ich rodzin, którym na linii Kutno—Strzałków służą wszystkie te prawa, jakie im przysługują na kolejach otwartych dla ruchu normalnego. Kolej nie ponosi żadnej odpowiedzialności za przerwę w ruchu, za opóźnienie pociągów, lub za niezachowanie rozkładu jazdy i w każdej chwili ma prawo ruch wstrzymać, lub zawiesić czasowo.

Rozporządzenie niniejsze weszło w życie z dn. 1-XI 1921 r. (Vide Dz. Ust. R. P. № 96 z dn. 6-XII 1921 r. poz. 704).

W rozkazie okr. km dy P. P. we Lwowie z dn. 20. XII 1921 r. № 61 czytamy:

Delegat Województwa lwowskiego w sprawozdaniu, złożonym panu wojewodzie o wyniku lustracji starostwa w Drohobyczu, podniósł wydatną i obfitą w skutki pracę powiatowego komendanta P. P. w Drohobyczu, nadkomisarza Illukiewicza Tadeusza, któremu w wielkiej mierze należy przypisać zorganizowanie dobrego aparatu policyjnego w powierzonym Mu powiecie, oraz obowiązkowość i gorliwość Komendanta P. P. P. Podbużu st. przod. Cykowskiego Piotra, który odznaczył się specjalnie przy przeprowadzaniu pacyfikacji powiatu. Pan wojewoda przyjmując to do wiadomości, wyraził wobec mnie nadkomisarzowi Illukiewiczowi Tadeuszowi i starszemu przodownikowi Cykowskiemu — uznanie za ich dodatnią działalność służbową.

Do powyższego uznania w zupełności się przyłączam, wzywając ich do dalszej — jak dotychczas owocnej pracy, dla dobra Ojczyzny i społeczeństwa.

(—) Wiczyński m. p. okr. km dy P. P.

W rozkazie okr. km dy P. P. w Lublinie № 43 czytamy:

Przeprowadzający z polecenia komendy głównej, inspekcję komendy policji m. Lublina podinspektor Suski, stwierdził wzorowe prowadzenie działu gospodarczego w komendzie, za co udzielił pochwały kierownikowi tego działu zastępcy kom. policji m. Lublina komisarzowi Stanisławowi Idczakowskiemu, oraz st. przodownikowi Wiktorowi Złotkowskiemu.

O powyższym podaję do wiadomości.

(—) Tomanowski m. p. okr. km dy P. P.

W rozkazie okr. km dy P. P. w Białymstoku № 1 z dn. 2. I 1921 r. p. 11 czytamy:

Wobec dobrych postępów, poczynionych przez frekwentantów VI kursu szkoły okręgowej, które można zawdzięczyć przeważnie komendantowi szkoły podkom. Horungowi, gdyż tenże swoją pracą, jak również sumiennym i gorliwym spełnianiem obowiązków służbowych postawił szkołę okręgową na wysokości jej zadania, udzielam podkom. Janowi Horungowi pochwały, życząc mu przytem dalszej owocnej pracy na powierzonym Mu stanowisku.

(—) Filimowski m. p. okr. km dy P. P.